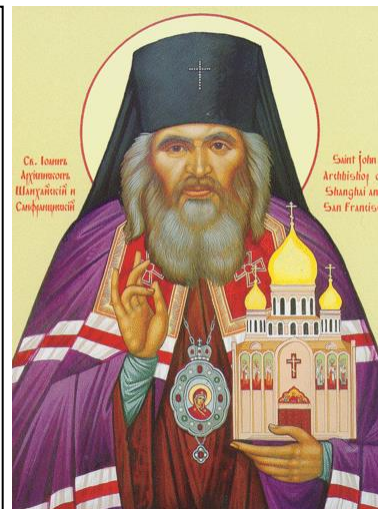

DIN MINUNILE SFÂNTULUI IOAN MAXIMOVICI, FĂCĂTORUL DE MINUNI AL VREMURILOR NOASTRE

În 1967 am venit din Australia în America, la New York, și pe drum ne-am oprit în San Francisco, pentru a ne vizita rudele de acolo. Băiețelul nostru, Kotik, nici nu mergea încă pe atunci – avea doar un an și douăzeci de zile. În ziua când am ajuns în San Francisco eram în sufrageria unchiului nostru, plină de covoare, iar Kotik mergea de-a bușilea peste tot. A ajuns la o măsuță cu marginea foarte ascuțită, apoi a șovăit și a căzut cu toată greutatea pe margine, lovindu-se la sprânceana stângă chiar lângă ochi și tăindu-se până la os. A început să-i curgă sângele șiroaie. Noi ne-am speriat toți foarte tare și am început îndată să-i dăm cu doctorie acolo, însă sângerarea nu s-a oprit. Dimineța arcada era foarte umflată, rana nu se vindecase, iar ochiul era pe jumătate închis. Arăta groaznic. Ne-am hotărât să mergem la Catedrala „Bucuria întristaților”, la mormântul Sf. Arhiepiscop Ioan. Nu-l văzusem niciodată în viață, ci numai auzisem foarte multe despre el de la rudele noastre. Fusesem rugați de oameni din Australia să slujim

Sfântul Ierarh Ioan
Maximovici, *icoană*

un parastas în Cripta sa. Kotik a primit Sfânta împărtășanie în acea zi. După o scurtă slujbă, săvârșită pentru că era ziua de nume a Mitropolitului Filaret, l-am pus pe Kotik pe mantia Fericitului Ioan de pe raclă. Imediat Kotik a început să plângă și să sărute mantia. Plângea atât de amar, că aproape nu-l mai puteam liniști; nu mai voia să plece, ținând strâns de mantie cu mânuța și plângând. Când ne-am întors acasă la unchiul nostru și l-am culcat pe Kotik, cum se obișnuiește să doarmă după prânz copiii mici, am observat că umflătura dispăruse și că sângerarea continuă fusesse înlocuită de un firioșor subțire de sânge uscat. L-am examinat și nu am găsit nimic în neregulă: ochiul era cu desăvârșire sănătos. Slavă lui Dumnezeu, prin rugăciunile Sfântului Episcop!

La un timp după aceea, când trăiam în reședința sinodală din New York, Kotik s-a îmbolnăvit de anghina difterică. Am chemat de două ori acasă doctorul, care ne-a dat medicamente și i-a făcut o injecție, însă a spus că cel mai bun medicament sunt băile cu abur. Locuiam într-o singură cameră și nu aveam baie, nici măcar o chiuvetă. Trebuia să alerg la baia comună de pe hol. După baie Kotik se simțea mai bine și respira cu ușurință. Anghina aceasta este o boală a gâtului: aici apar niște cruste mici, care cresc și tot cresc, sufocându-l pe copil. Băile de aburi mai înmuiau deci crustele întărite. Însă cam după o jumătate de oră începea iar să se sufoc, în ciuda tuturor încercărilor noastre, Kotik nu avea nici o ușurare. Din cauza slăbiciunii, în a cincea zi de boală nu mai putea nici măcar să-și ridice capul. La un moment dat a adormit, apoi s-a trezit deodată și a cerut să fie ridicat. Ne-a arătat că vrea să meargă în acea parte a camerei unde aveam un castron cu fructe pe masă. Noi ne-am gândit că i se făcuse foame, semn bun, de vreme ce de cinci zile era hrănit numai cu apă îndulcită. Când l-am dus la fructe, a arătat cu degetul mai departe, spre locul unde aveam un portret al Arhiepiscopului Ioan. L-a luat, și l-a pus pe cap și a început să plângă foarte tare. L-am pus în pat cu tot cu portret și a adormit imediat. I-am povestit aceste lucruri părintelui Nikita, care a telefonat îndată la San Francisco pentru a cere să fie slujit un parastas la racla Fericitului Ioan. Și după ziua aceea Kotik a început să se însănătoșească. Odată, pe când se juca în sufragerie, Kotik a venit deodată în fugă în bucătărie, înspăimântat. Foarte agitat, ne-a povestit, cu cuvintele lui de copil, că Fericitul Ioan tocmai intrase în hol, îi zâmbise și îl ciocănisese cu cârja. I-am arătat o fotografie de-a Episcopului și ne-a asigurat că el fusesse. Prin asemenea contacte invizibile, dar neîndoielnice, îl cunoaștem prin experiență personală pe Fericitul Ioan. Din păcate, nu l-am întâlnit în timpul vieții, însă îl venerăm profund și îl considerăm a fi un sfânt. Eu mă rog lui și văd că mă aude și mă ajută.

Pr. Petru Simovskikh, Australia

(Fericitul Ioan Maximovici, *viața și minunile*”, Pr. Serafim Rose și Pr. Gherman Podmoșenski)